

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 К 002333 16 Кж 2
Бања Лука, 17.05.2016. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Л.М., због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, одлучујући о жалби окружног тужиоца у Источном Сарајеву, изјављеној против пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 002333 14 К 2 од 29.02.2016. године, након одржане сједнице вијећа у присуству републичког тужиоца Бранке Милошевић и оптуженог Л.М., а у одсутности уредно обавјештеног браниоца оптуженог, адвоката Б.Ј. из Источног Сарајева, дана 17.05.2016. године донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се као неоснована жалба окружног тужиоца у Источном Сарајеву и потврђује пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 002333 14 К 2 од 29.02.2016.године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 002333 14 К 2 од 29.02.2016. године, оптужени Л.М. је на основу члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС), ослобођен од оптужбе да је починио кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (у даљем тексту: КЗ СФРЈ). Истом пресудом на основу члана 100. ЗКП РС одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Доношењу те пресуде претходило је рјешење овог суда број 14 0 К 002333 15 Кж 2 од 20.08.2015. године, којим је укинута ранија првостепена пресуда број 14 0 К 002333 14 К од 02.02.2015.године.

Против ове пресуде жалбу је благовремено изјавио окружни тужилац у Источном Сарајеву, због битне повреде одредаба кривичног поступка и због

погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Оптужени и његов бранилац су у писменим одговорима на жалбу тужиоца, предложили да се та жалба одбије као неоснована и потврди првостепена пресуда.

У сједници вијећа, републички тужилац је у цијелости подржала жалбу окружног тужиоца у Источном Сарајеву, остајући код разлога из жалбе, док је измијенила приједлог жалбе, на начин што је предложила да се жалба уважи и отвори претрес пред Врховним судом Републике Српске. Оптужени је остао код свог писменог одговора на жалбу, те је подржао и писмени одговор свог браниоца, предлажући да се жалба тужиоца одбије као неоснована.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбу и одговоре оптуженог и његовог браниоца на жалбу тужиоца, одлучено је као у изреци ове пресуде из слjedeћих разлога:

Неосновани су приговори жалбе тужиоца, да је побијана пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, јер чињеница да се на записнику о препознавању лица број 11/8-1-1/13 од 27.05.2013. године, сачињен од стране Федералног МУП-а Управе полиције С., налазе подаци из базе ЦИПС-а за осумњиченог и за друга лица (која су учествовала у поступку препознавања), никако не значи да је тај записник незаконит доказ, како то погрешно сматра жалба. Ово стога што лични подаци лица нису приложени уз фотографије лица, чије је препознавање вршено, у којем случају би радња препознавања била незаконита, а с тим у вези, незаконит би био и записник о том препознавању, какав је био случај у предмету овог суда број 14 0 К 001589 13 Кж (на коју се позива жалба), већ су ти лични подаци наведени само у записнику о препознавању и они се у правилу уносе у записницима о препознавању лица и то како у случајевима када се препознавање врши у складу са одредбом члана 150. став 4. ЗКП РС, тако и у случајевима када се препознавање лица врши у складу са ставом 3. наведене законске одредбе, јер другачије се не би могло утврдити и сазнати које од предочених лице је свједок препознао.

Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима који се износе у жалби тужиоца, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на бројним доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су детаљно изнесени у образложењу побијане пресуде, оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Таквим приступом оцјени изведених доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да нема доказа да је оптужени Л.М. починио кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. КЗ СФРЈ. Приговори жалбе којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалби, нису основани.

Кључно питање, које је на правилан начин ријешено у побијаној пресуди, је оцјена вјеродостојности исказа свједока оштећеног С.Т.. Правилност такве оцјене и ваљаност разлога датих у побијаној пресуди, у смислу одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС, не може се оспорити жалбеним приговорима. Наиме, исказ

свједока оштећеног С.Т., који је исказао да је починилац предметног кривичног дјела оптужени Л.М., је доведен у сумњу исказима осталих свједока, како оптужбе тако и одбране. Наиме, осим свједока С.З., нико од саслушаних свједока није потврдио наводе оштећеног С. да је оптужени у инкриминисаном периоду носио маскирну униформу. Свједоци С.К., С.К.1 и Р.Б. су исказали да су оптуженог виђали у сиво-маслинастој униформи, тзв. СМБ униформи, свједоци С.Ч. и М.Љ. су исказали да је у инкриминисаном периоду оптужени био обучен некада у сиво-маслинасту униформу, некада у цивилну, а свједок Л.А. је исказао да је два пута био код Л.М. на информативном разговору и да је оба пута М. био полу-цивилно обучен. Једино свједок С.З. је исказао да је оптуженог видио да је обучен у маскирној униформи, међутим, из његовог исказа не може се на несумњив начин закључити да је овај свједок могао поуздано идентификовати оптуженог, обзиром да је исказао да је само један пут имао сусрет са М., али тада му се овај налазио одзада, да се свједок С. није смио окретати и том приликом му је лице по имену Е., поменуо да је то Л.М., па када се ова чињеница доведе у везу са садржајем Записника о препознавању (свједок није препознао оптуженог), онда је правилан закључак првостепеног суда да овај свједок не познаје оптуженог и да га не може идентификовати, па с тим у вези и тврдња свједока да је оптужени био у маскирној униформи је непоуздана.

Надаље, из исказа оштећеног не произилази да је он рекао осталима с којима је био заточен, од кога је претучен, а већ тада, из исказа ових лица, произилази да су упознали Л.М., јер их је саслушавао. Ту чињеницу не спомиње нико од свједока, који су били заточени у КПД К., па чак ни свједок Ч., осим да је оптужени испитивао оштећеног, али не и да га је управо оптужени тукао. Осим тога и објективни доказ - допис Опште болнице ... С. од 11.12.2013. године, доводи у сумњу исказ свједока Б.Ч., када је навео да се С.Т. вратио модар и да се није могао дохватити прстом, али овај доказ дјелимично доводи у сумњу и исказ оштећеног, јер из наведеног дописа произлази да је оштећеном констатована само повреда на аркади.

Осим што су искази свједока оштећеног Т. и Ч. у супротности са исказима осталих свједока у погледу понашања оптуженог у инкриминисаном периоду, они су и у међусобној супротности и у погледу начина физичког малтретирања оштећеног (свједок Ч. је изјавио да му је познато да су оштећеног везали за радијатор, док оштећени ову чињеницу није уопште поменуо).

Сумњу да је оптужени лице које је физички малтретирало оштећеног, изазива и дио исказа оштећеног, у којем описује шта се догађало у чајној кухињи, гдје је физички малтретиран, при чему спомиње да лице у маскирној униформи говори "ти си пуцао на моје војнике", што је у супротности са другим доказима, јер ни један од изведених доказа не указује на то да је оптужени имао под командом неке војнике. Наиме, како из исказа свједока одбране, тако и из материјалних доказа (извјештаји МУП-а РС, рјешења о радноправном статусу оптуженог у полицијским структурама прије рата и евиденције о кретању кроз службу као полицијског службеника, за вријеме оружаног сукоба и послуже), произилази да је оптужени у критичном периоду обављао послове инспектора општег криминалитета и да је боравио на К. као инспектор полицијске станице И. која је тада била у формирању.

Према томе, како у конкретном случају спроведени докази не упућују на несумњив закључак да је управо оптужени нечовјечно поступао према оштећеном С.Т. и да му је нанио снажни тјелесни и душевни бол и патње, то је, по оцјени овог суда, првостепени суд, примјеном принципа „in dubio pro reo“, правилно поступио када је оптуженог ослободио од оптужбе, усљед недостатка доказа, а на основу одредбе члана 298. тачка в) ЗКП РС.

Из наведених разлога жалба тужиоца није основана, па је ваљало ту жалбу одбити и на основу члана 327. ЗКП РС, првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске управе
Амила Подрашчић